[2018] 1 ਐੱਸ.ਸੀ.ਆਰ. 709

ਲਤੇਸ਼ @ ਦਾਦੂ ਬਾਬੂਰਾਓ ਕਾਰਲੇਕਰ

ਬਨਾਮ

ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ

(2015 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1301)

30 ਜਨਵਰੀ, 2018

[ਐਨ. ਵੀ. ਰਮਨ ਅਤੇ ਅਮਿਤਾਵਾ ਰਾਏ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 302 ਅਤੇ 307 ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਛੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕਾਰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹੋ ਕੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਏ-1 ਨੂੰ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਪਰ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਏ। ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਬਚ ਗਿਆ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਾਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਏ-4 ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਐਸ.ਐਲ.ਪੀ. ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਦੂਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਏ-1, ਏ-2, ਏ-3, ਏ-5 ਅਤੇ ਏ-6 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤੁਰੰਤ ਅਪੀਲ। ਕੀ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸਨ ਅਤੇ ਕੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਨੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ? ਫੜਿਆ ਗਿਆ: ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੇ ਭਰਾ, ਮ੍ਰਿਤਕ, ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਉਕਤ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਏ-2 ਅਤੇ ਏ-3 ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ। ਨਾਲ ਹੀ, ਪੂਰਕ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੇ ਏ-2 ਅਤੇ ਏ-3 ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹਥਿਆਰ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਨਾ ਤਾਂ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਕੋਈ ਬਰਾਮਦਗੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਏ-2 ਅਤੇ ਏ-3 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਮਾਹਰ ਰਾਏ ਸੀ, ਸੁਤੰਤਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਗਵਾਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ 2 ਅਤੇ ਏ-3 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੋਈਆਂ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਏ-2 ਅਤੇ ਏ-3 ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਏ-1 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪੀਡਬਲਯੂ-18-ਡਾਕਟਰ ਜਿਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ 27 ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਸੱਟਾਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਹਥਿਆਰ ਕਾਰਨ ਸਨ। ਏ-1 ਨੂੰ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ (ਤਿੱਖਾ ਹਥਿਆਰ) ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਲਈ ਪੀਡਬਲਯੂs, ਪੰਚ ਗਵਾਹ, ਹਥਿਆਰਾਂ, ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਬਤ ਅਤੇ ਮਾਹਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਏ-1 ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੁਲਜ਼ਮ ਏ-5 ਅਤੇ ਏ-6 ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ,

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਏ-5 ਅਤੇ ਏ-6 ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਏ-5 ਅਤੇ ਏ-6 ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਏ-2, ਏ-3 ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਡਬਲਯੂ.ਆਰ.ਟੀ.. ਏ-1 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 307 ਆਰ/ਡਬਲਯੂ.34 ਆਈਪੀਸੀ ਡਬਲਯੂ.ਆਰ.ਟੀ. ਏ-5 ਅਤੇ ਏ-6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਸਬੂਤ - ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਨਾਲੋਂ ਤਰਜੀਹ ਹੈ? ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤਰਜੀਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਸਬੂਤ- ਸਬੂਤ ਮਿਆਰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਬੂਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਬੂਤ ਮਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਬੂਤ - ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ: ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ। ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਸਬੂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਉਪਯੋਗੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ

1. ਮ੍ਰਿਤਕ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੇ ਭਰਾ) ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਕਤ ਬਿਆਨ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਕਤ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ (ਏ-2 ਅਤੇ ਏ-3) ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ ਹਨ, ਦੂਜਾ, ਪੂਰਕ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਥਿਆਰ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਨੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਏ-2 ਅਤੇ ਏ-3 ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ, ਪੀਡਬਲਯੂ. 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਮਾਹਰ ਰਾਏ ਲਈ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖੂਨ ਦੇ ਦਾਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੇ ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਏ-2 ਅਤੇ ਏ-3 ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ

ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੁਤੰਤਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੀ ਮੌਖਿਕ ਗਵਾਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜੋ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਮਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਏ- 2 ਅਤੇ ਏ- 3 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੇਸ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। [ਪੈਰਾ 40, 42] [729-ਡੀ-ਜੀ; 730-ਏ-ਬੀ]

2. ਦੂਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਏ-5, ਏ-6 ਅਤੇ ਏ-4 ਨੇ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਗੁੱਟ 'ਤੇ, ਉਸਦੀ ਅੱਖ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਏ-1, ਏ-3 ਅਤੇ ਏ-2 ਨੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹਨ। ਪੀਡਬਲਯੂ-18 ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਵੀ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ "ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਿਰ ਦੀ ਸੱਟ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਝਟਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਪੜੀ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਕਾਰਨ ਕਈ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ (ਅਕੁਦਰਤੀ) ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਕੂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ"। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਏ-1 ਨੂੰ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ (ਤਿੱਖੇ ਹਥਿਆਰ) ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-2, ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਪੰਚ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ, ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਮਾਹਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਏ-1 ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 43] [730-ਬੀ-ਸੀ, ਐੱਫ-ਜੀ]

3. ਦੋਸ਼ੀ ਏ-5 ਅਤੇ ਏ-6 ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਐਲਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਜ ਹੈ। ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਏ-5 ਅਤੇ ਏ-6 ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਾ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰੇਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਕਾਰਨ ਅੰਤਰ ਹੋਣੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਇੰਨੇ ਗੰਭੀਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਕੇਸ

ਸੰਬੰਧੀ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਬਹੁਤ ਮਾਮੂਲੀ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਏ-5 ਅਤੇ ਏ-6 ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 44, 45] [730-ਐੱਚ; 731-ਏ, ਬੀ, ਸੀ-ਈ]

4. ਦੋਸ਼ੀ ਏ-2 ਅਤੇ ਏ-3 ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਮਲਾ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਠੋਸ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਏ-2 ਅਤੇ ਏ-3 ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਏ-1 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 302, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਏ-5 ਅਤੇ ਏ-6 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 47] [731-ਜੀ-ਐੱਚ; 732-ਏ]

ਰਾਕੇਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਬਨਾਮ ਐਮ.ਪੀ. ਰਾਜ (2011) 9 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 698: [2011] 15 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 34; ਕਾਠੀ ਭਾਰਤ ਵਜਸੁਰ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ (2012) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 724: [2012] 5 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 850; ਯੂ.ਪੀ. ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਹਰੀ ਚੰਦ (2009) 13 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 542: [2009] 7 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 149 - ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੇਸ ਲਾਅ ਰੈਫਰੈਂਸ
[2011] 15 ਐਸਸੀਆਰ 34 ਪੈਰਾ 43 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
[2012] 5 ਐਸਸੀਆਰ 850 ਨੂੰ ਪੈਰਾ 43 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ
[2009] 7 ਐਸਸੀਆਰ 149 ਪੈਰਾ 43 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ

ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2015 ਦਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1301

2009 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 221 ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਦੇ 23.03.2015 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ।

ਰਵਿੰਦਰ ਕੇਸ਼ਵਰਾਵ ਅਦਸੂਰੇ, ਪਰਦੀਪ ਗੁਪਤਾ, ਪਰਣਵ ਗੁਪਤਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮਾਨਸੀ ਗੁਪਤਾ, ਮੋਅਜ਼ਮ ਅਲੀ, ਡਾ. (ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ) ਵਿਪਿਨ ਗੁਪਤਾ, ਕੇ. ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਮੈਸ. ਐਸ ਐਮ ਜਾਧਵ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਸ੍ਰੀ ਨਿਸ਼ਾਂਤ ਰਮਾਕਾਂਤਰਾਓ ਕਟਨੇਸ਼ਵਰਕਰ, ਐਡ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ.

ਲਤੇਸ਼ @ ਦਾਦੂ ਬਾਬੂਰਾਓ ਕਾਰਲੇਕਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਐਨ. ਵੀ. ਰਮਨਾ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ।

1. ਇਹ ਪੰਜ ਅਪੀਲਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪੰਜ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਇਹਨਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਤੱਥ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੁੱਦਾ ਜੁੜਿਆ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

2. ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ/ਅਪੀਲਾਂਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 143, 144, 147 ਅਤੇ 148, ਆਰਮਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ ਬੰਬੇ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37(1)(ਏ) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 135 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 149 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 3 ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸੋਧ ਕੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

3. ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਤੱਥ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਕਿ 10 ਦਸੰਬਰ, 2006 ਨੂੰ ਰਾਤ 10:20 ਵਜੇ ਤੋਂ 10:30 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਵਿੱਠਲ ਹਿੰਗਣੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਿੰਗਣੇ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਮੁਲੁੰਡ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਵਰਕਰ ਉੱਤਮਗੀਤ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੇਂਟ ਪਾਈਸ ਲੇਨ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀ ਯਾਨੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 (ਸੁਨੀਲ ਚੰਦਨਸ਼ਿਵਾ), ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 (ਵਿਜੇ ਨਿਰਮਲ), ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 (ਲਤੇਸ਼ ਕਰਲੇਕਰ), ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 4 (ਸੰਦੀਪ ਭੋਸਲੇ), ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 (ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬੁਲ) ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 6 (ਅਨਿਲ ਗਡੇਕਰ) ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਦੂਜੇ ਪਾਸਿਓਂ ਕੀਤਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ, ਤਲਵਾਰ, ਦਾਤਰੀ ਅਤੇ ਸੋਟੀ ਵਰਗੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਿੰਗਣੇ (ਮ੍ਰਿਤਕ) 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵਿੱਠਲ ਹਿੰਗਣੇ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ-2) ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਸੁਣ ਕੇ, ਪੀ ਡਬਲਯੂ-11 (ਪੁਲਿਸ ਨਾਇਕ, ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰ ਲਾਡਸੇ) ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨਾਇਕ ਘਯੰਸ਼ਮ ਪਵਾਰ (ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ), ਜੋ ਗਸ਼ਤ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਦੌੜੇ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਭੱਜਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਏ। ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ, ਪੀ ਡਬਲਯੂ-16 (ਕਿਸ਼ੋਰ ਪੋਤਦਾਰ), ਜੋ ਕਿ ਉਸੇ ਸੜਕ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਚੀਕਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਪੀ ਡਬਲਯੂ-11 ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਇਆ। ਜ਼ਖਮੀ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 2) ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਟੋ ਰਿਕਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੁਲੁੰਡ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੀ ਡਬਲਯੂ-11 ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ, ਜਿਸਨੂੰ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਮਾਰੂਤੀ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਆਟੋ ਰਿਕਸ਼ਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਉਕਤ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੀ ਡਬਲਯੂ-15 (ਜਗਦੀਸ਼ ਸ਼੍ਰੀਧਰ ਸ਼ੈੱਟੀ) ਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਜਿਸਨੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਲੁੰਡ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਿਆ।

4. ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ, ਪੀ ਡਬਲਯੂ-11 ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਕਸਟਡੀ, ਉਸਦੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਸਮੇਤ, ਘਣਸ਼ਿਆਮ ਪਵਾਰ ਨੂੰ ਮੁਲੁੰਡ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ। ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪੀ ਡਬਲਯੂ-11 ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਪੀ ਡਬਲਯੂ 11 ਨੂੰ ਚਾਰ ਹਮਲਾਵਰਾਂ, ਸੁਨੀਲ ਕਾਸ਼ੀਨਾਥ ਚੰਦਨਸ਼ਿਵਾ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1), ਅਨਿਲ ਗਡੇਕਰ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 6), ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬੁਲ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5) ਅਤੇ ਸੰਦੀਪ ਭੋਸਲੇ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 4) ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੀ ਡਬਲਯੂ11 ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੇਸ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ।

5. ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੁਲੁੰਡ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਦੋ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-24 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-25), ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਅਤੇ ਘਨਸ਼ਿਆਮ ਪਵਾਰ ਤੋਂ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ, ਮੁਲੁੰਡ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚੇ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਿੰਗਨੇਹਾਦ ਦੀ ਰਾਤ ਲਗਭਗ 11:23 ਵਜੇ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਜ਼ਖਮੀ, ਪੀਡਬਲਯੂ2 (ਵਿੱਠਲ ਹਿੰਗਨੇ) ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਿਓਨ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-23 (ਡਾ. ਅਨਿਰੁਧ ਗੋਖਲੇ) ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ, ਪੀਡਬਲਯੂ-24 ਨੇ ਲਗਭਗ 12:15 ਵਜੇ ਜ਼ਖਮੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਕਤ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 24 (ਪੀਐਸਆਈ ਜੋਸ਼ੀ) ਨੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ 2006 ਦੇਸੀਆਰ ਨੰ.. 595 ਵਾਲਾ ਅਪਰਾਧ ਦਰਜ ਕੀਤਾ।

6. ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪੀਡਬਲਯੂ-24 ਨੇ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਉਦਾਹਰਣ 27) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਖਮੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 (ਵਿੱਠਲ ਹਿੰਗਣੇ) ਦੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪਥ ਕੱਪੜੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀਡਬਲਯੂ-24 ਪੰਚ ਗਵਾਹ (ਉਦਾਹਰਣ 27) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-25 (ਪੀਐਸਆਈ ਮਾਨੇ) ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਗਿਆ। ਮੌਕੇ ਤੋਂ, ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪਥ ਚਿੱਕੜ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਫਿਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-24 ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਸਟੇਸ਼ਨ ਡਾਇਰੀ ਐਂਟਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਲਖਾਨਾ ਵਿੱਚ ਚਿੱਕੜ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਸੇ ਰਾਤ, ਲਗਭਗ 1 ਵਜੇ, ਪੀਡਬਲਯੂ22 (ਪੀਐਸਆਈ ਸ਼੍ਰੀਕਾਂਤ ਰਾਮਦਾਸ) ਨੇ ਪੰਚ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-10 (ਰਾਜੂ ਜਾਧਵ) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪਥ ਕੱਪੜੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਏ। ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਵੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਚ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-7 (ਪ੍ਰਦੀਪ ਸ਼ਿਰੋਡਕਰ) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਉਦਾਹਰਣ 34) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੀਡਬਲਯੂ-24 ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਸਵੇਰੇ ਲਗਭਗ 6:15 ਵਜੇ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਰਾਜਾਵਾੜੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਪੋਸਟ ਮਾਰਟਮ ਸੈਂਟਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ 27 ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ।

7. ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, 13.12.2006 ਨੂੰ ਪੰਚ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-6 (ਗੋਪਾਲ ਨਾਇਡੂ) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪਥ ਕੱਪੜੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। 14.12.2006 ਨੂੰ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-6 ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪਥ ਕੱਪੜੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਪੰਚ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਤੋਂ ਕ੍ਰਮਵਾਰ (ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ 40) ਦਾਤੀ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ। 19.12.2006 ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-25 ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦਾ ਪੂਰਕ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ।

8. ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ-

ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ 20.12.2006 ਤੋਂ ਅਜੇ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕਾਫ਼ੀ ਸਬੂਤ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 120(ਬੀ) ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 143, 144, 147, 148, 149, 302, 307 ਦੇ ਨਾਲ ਭਾਰਤੀ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4, 25 ਅਤੇ 27 ਅਤੇ ਬੰਬੇ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37(1)(ਏ) ਅਤੇ 135 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

9. ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ:-

ਪਹਿਲਾਂ:- ਕਿ 10/12/06 ਨੂੰ ਲਗਭਗ 22:20 ਤੋਂ 22:30 ਵਜੇ ਗੋਸ਼ਾਲਾ ਰੋਡ, ਸੇਂਟ ਪਾਇਸ ਰੋਡ, ਮਦਨਮੋਹਨ ਮਾਲਵੀਆ ਕਰਾਸ ਰੋਡ, ਮੁਲੁੰਡ (ਪੱਛਮ), ਮੁੰਬਈ-400 080 ਤੋਂ 'ਮਿਡਲ ਗਲੀ' 'ਤੇ, ਤੁਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕੱਠ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਸਾਂਝਾ ਉਦੇਸ਼ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵਿਠਲ ਨਰਾਇਣ ਹਿੰਗਣੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਿੰਗਣੇ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 143 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ।

ਦੂਜਾ:- ਕਿ ਉਸੇ ਤਰੀਕ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਤੁਸੀਂ ਘਾਤਕ ਹਥਿਆਰਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ, ਦਾਤਰੀ, ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕੱਠ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 144 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਤੀਜਾ:- ਕਿ ਉਸੇ ਮਿਤੀ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਤੁਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕੱਠ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਇਕੱਠ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵਿਠਲ ਨਾਰਾਇਣ ਹਿੰਗਣੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਿੰਗਣੇ ਨੂੰ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ, ਦਾਤਰੀ, ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਇਕੱਠ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹੀ ਇਕੱਠ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 149 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋ।

ਚੌਥਾ:- ਕਿ ਉਸੇ ਮਿਤੀ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕੱਠ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਘਾਤਕ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸਨ ਜਾਂ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 148 ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ।

ਪੰਜਵਾਂ:- ਕਿ ਉਸੇ ਮਿਤੀ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕੱਠ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵਿਠਲ ਨਾਰਾਇਣ ਹਿੰਗਣੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਿਗਨਣੇ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਇਕੱਠ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹੀ ਇਕੱਠ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ IPC ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 149 ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ।

ਛੇਵਾਂ:- ਕਿ ਉਸੇ ਤਰੀਕ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕੱਠ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਭਰਾ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਿੰਗਣੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ, ਦਾਤਰੀ, ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, ਆਰ/ਡਬਲਯੂ 149 ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਸੱਤਵਾਂ:- ਕਿ ਉਸੇ ਤਾਰੀਖ਼, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ- ਕੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕੱਠ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵਿਠਲ ਨਾਰਾਇਣ ਹਿੰਗਨੇ 'ਤੇ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ, ਦਾਤਰੀ, ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪੇਟ, ਮੱਥੇ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਇਸ ਇਰਾਦੇ ਜਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307, ਆਰ/ਡਬਲਯੂ 149 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਅੱਠਵਾਂ:- ਉਸੇ ਮਿਤੀ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ/ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਘਾਤਕ ਹਥਿਆਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ, ਦਾਤਰੀ, ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਚਾਕੂ, ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤੀ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4,25,27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਲਤੇਸ਼ @ ਦਾਦੂ ਬਾਬੂਰਾਓ ਕਾਰਲੇਕਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ [ਐਨ. ਵੀ. ਰਮਾਣਾ, ਜੇ.]

ਨੋਵਾਂ:- ਉਸੇ ਤਰੀਕ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ/ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਘਾਤਕ ਹਥਿਆਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ, ਦਾਤਰੀ, ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਚਾਕੂ, ਰੱਖਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਮਨਾਹੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੰਬੇ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 (1) ਆਰ/ਡਬਲਯੂ ਧਾਰਾ 135 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ।

10. ਸਾਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਸਾਰੇ 25 ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਡਾਇਰੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕਥਿਤ ਖੁਲਾਸਾ ਪੀਡਬਲਯੂ 11 ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

11. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ:

ਦੋਸ਼ੀ	ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ	
ਏ-1, ਏ-2, ਏ-3, ਏ-4, ਏ-5, ਏ-6	ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 143	6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਅਤੇ 200/- ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ 1 ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।
ਏ-1, ਏ-2, ਏ-3, ਏ-4, ਏ-5, ਏ-6	ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 144	1 ਸਾਲ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਅਤੇ 300/- ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ 1 ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।
ਏ-1, ਏ-2, ਏ-3, ਏ-4, ਏ-5, ਏ-6	ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 147	1 ਸਾਲ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਅਤੇ 300/- ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ 1 ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।
ਏ-1, ਏ-2, ਏ-3, ਏ-4, ਏ-5, ਏ-6	ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 148	2 ਸਾਲ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਅਤੇ 500/- ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ 2 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।
ਏ-1, ਏ-2, ਏ-3, ਏ-4, ਏ-5, ਏ-6	ਬੰਬੇ ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37(1)(ਏ) ਆਰ/ਡਬਲਯੂ 135	6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਅਤੇ 200/- ਜੁਰਮਾਨਾ, ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ 1 ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਏ-1, ਏ-2, ਏ-3, ਏ-4, ਏ-5, ਏ-6	ਧਾਰਾ 4 ਆਰ/ਡਬਲਯੂ 25 ਅਸਲਾ ਐਕਟ	1 ਸਾਲ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਅਤੇ 200/- ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ 1 ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।
ਏ-1, ਏ-2, ਏ-3	ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਆਰ/ਡਬਲਯੂ 149	ਉਮਰ ਕੈਦ ਅਤੇ 1,000/- ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ 'ਤੇ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਭੁਗਤਣੀ ਪਵੇਗੀ।
ਏ-4, ਏ-5, ਏ-6	ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਆਰ/ਡਬਲਯੂ. 149	ਵਿਆਜ ਦਰ 10 ਸਾਲ ਅਤੇ 1,000/- ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਡਿਫਾਲਟ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਵਿਆਜ ਦਰ ਭੁਗਤਣੀ ਪਵੇਗੀ।

ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ-
ੳ) ਕਿ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।

ਅ) ਕਿ ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਸ਼ੱਕੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਏ) ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਥਿਤ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਨਾ ਕਰਨਾ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ) ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਨੇ ਕੁਝ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਅੰਤਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹਨ।

12. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 143, 144, 147 ਅਤੇ 148 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1, 2 ਅਤੇ 3 ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ 6 ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।

13. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ:

ਲਤੇਸ਼ @ ਦਾਦੂ ਬਾਬੂਰਾਓ ਕਾਰਲੇਕਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ [ਐਨ. ਵੀ. ਰਮਾਣਾ, ਜੇ.]

ਓ. ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਸ ਭੂਮਿਕਾ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਾ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਿਆਨ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਅ. ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-15 ਦੁਆਰਾ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਉੱਤਮਗੀਤ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਸਨ।

ਏ. ਭਾਵੇਂ ਸੀ.ਏ. ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਤੰਤਰ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥਤ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀਯੋਗ ਹਨ।

ਸ. ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ ਚਾਕੂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਸੰਬੰਧੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-10 (ਰਾਜੂ ਜਾਧਵ) ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਉਦਾਹਰਣ 46) ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ, ਬੇਤੁਕਾ ਅਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ।

ਹ. ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਪਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ।

14. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ, ਸਾਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੰਦੀਪ ਭੋਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਐਸ.ਐਲ.ਪੀ. ਯਾਨੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 4 (2015 ਦਾ ਐਸ.ਐਲ.ਪੀ. (ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ) ਨੰਬਰ 6713) ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ 7 ਸਤੰਬਰ, 2015 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ, ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ।

15. ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ. ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ-

i. ਕਿ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਦੋਧਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਪਛਾਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮਨੋਰਥ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ii. ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੇ ਪੂਰਕ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 302, ਆਈਪੀਸੀ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਿੱਚ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਦਲਾਅ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹਨ।

iii. ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ11 ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਸ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਵਹਾਰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

iv. ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਕਥਿਤ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਨਾਮ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਲਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਦਲਾਅ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

v. ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1, 5 ਅਤੇ 6 ਤੋਂ ਹਥਿਆਰ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ; ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਕਤਲ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਗੈਰ-ਇਰਾਦਤਨ ਕਤਲ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕਤਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਲਈ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

vi. ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਝੂਠੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

vii. ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਥਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

viii. ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਖੁਦ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ, ਸਗੋਂ ਨਾਮ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 19.12.2006 ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਝਟਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ix. ਪੀਡਬਲਯੂ 15 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 16 ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

x. ਘਣਸ਼ਿਆਮ ਪਵਾਰ, ਜੋ ਘਟਨਾ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

xi ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਜ਼ਬਤੀ ਸ਼ੱਕੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

xii. ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦਾ ਰਸਾਇਣਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਟੈਸਟ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

16. ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਵੱਲੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਦੀਪ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਲੈਂਡਗੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ-

i. ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪੂਰਕ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ii.ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਉਂਗਲੀਆਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਲਏ ਗਏ।

iii.ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। (ਟੀਆਈਪੀ)

iv. ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਸਬੂਤ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਖਾਸ ਭੂਮਿਕਾ ਜਾਂ ਖਾਸ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

17. ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਨਿਸ਼ਾਂਤ ਰਾਮਾਕਾਂਤਰਾਓ ਕਟਨੇਸ਼ਵਰਕਰ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿਰਫ ਛੋਟੇ-ਮੋਟੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਹਨ ਜੋ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਜੋ ਦੇਰ ਰਾਤ ਵਾਪਰੀ ਘਟਨਾ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਟੈਸਟ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੀਡਬਲਯੂ2 ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀਡਬਲਯੂ2

ਦੇ ਸਬੂਤ, ਜੇਕਰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ 19.12.2006 ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 161 CrPC ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

18. ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਅਤੇ 11 ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

19. ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ 10/12/06 ਨੂੰ, ਲਗਭਗ 10:20 ਤੋਂ 10:30 ਵਜੇ, ਸੇਂਟ ਪਾਈਸ ਲੇਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਾਪਰੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਉੱਤਮਗੀਤ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੁਨੀਲ ਚੰਦਨਸ਼ਿਵਾ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1) ਨੇ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਨਾਲ, ਅਨਿਲ ਗਡੇਕਰ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 6) ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬੁਲ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5) ਨੇ ਦਾਤਰੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕਾਰਨ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਸੰਦੀਪ ਭੋਸਲੇ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 4), ਲਤੇਸ਼ ਕਰਲੇਕਰ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3) ਅਤੇ ਵਿਜੇ ਰਾਮਦੁਲਾਰੇ ਨਿਰਮਲ ਉਰਫ ਇਸਤਰੀਵਾਲਾ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2) ਸਨ। ਅੱਗੇ ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬੁਲ, ਅਨਿਲ ਗਡੇਕਰ ਅਤੇ ਸੰਦੀਪ ਭੋਸਲੇ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਗੁੱਟ, ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਲਤੇਸ਼, ਵਿਜੇ ਅਤੇ ਸੁਨੀਲ ਨੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ 'ਮਦਦ, ਮਦਦ' (ਬਚਾਓ ਬਚਾਓ) ਦੀ ਚੀਕ ਸੁਣ ਕੇ ਦੋ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜੇ ਅਤੇ ਸੁਨੀਲ (ਏ-1) ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ, ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਮੁਲੁੰਡ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸ਼ੋਰ ਪੋਟਧਰ ਅਤੇ ਜਗਦੀਸ਼ ਸ਼ੈਂਟੀ ਨਾਮਕ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਾਇਨ ਹਸਪਤਾਲ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਜੋਸ਼ੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ 24) ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਬਕਾ 23 (ਸ਼ਿਕਾਇਤ) ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸੱਚ ਹੈ।

ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ-
"ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮੁਲੁੰਡ ਦੇ ਸੇਂਟ ਪਿਅਸ ਲੇਨ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਤੱਥ ਕਿਉਂ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸਾਬਕਾ 23 ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 6 ਅਨਿਲ ਗਡੇਕਰ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਦਾਤਰੀ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਾਬਕਾ 23 ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥ ਦਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਅਨਿਲ ਅਤੇ ਸੰਦੀਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਗੋਡੇ 'ਤੇ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਨੀਲ, ਲਤੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਜੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਦੀ ਲੱਤ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਾਬਕਾ 23 ਵਿਖੇ ਮੇਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੌਰਾਨ, ਮੈਂ ਚੀਕਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ 'ਬੱਚੋ, ਬਚੋ'। ਉਦਾਹਰਣ 23 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੋ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਸੁਨੀਲ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਫੜ ਲਿਆ। ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੂਰਕ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਤੱਥ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।

ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਰਹਾ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ-

"ਮੈਂ ਉਦਾਹਰਣ 23 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਕਿਸ ਹਥਿਆਰ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਸਿਓਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 19/12/2006 ਤੱਕ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।"

ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 4 ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਰਹਾ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ-

"ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਦਾਹਰਣ 23 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਸਮੱਗਰੀ ਮੈਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਈ ਗਈ"।

20. ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੂਨ, 2004 ਤੋਂ ਮੁਲੁੰਡ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ 10.12.2006 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 7:15 ਵਜੇ ਤੋਂ ਘਨਸ਼ਿਆਮ ਪਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬੀਟ ਮਾਰਸ਼ਲ ਵਜੋਂ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਤ ਲਗਭਗ 10:20 ਵਜੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੇ.ਐਨ. ਰੋਡ ਤੋਂ ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਮਾਲਵੀਆ ਰੋਡ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 'ਬਚੋਬਾਚੋ' ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਦੁਖਦਾਈ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ, ਉਹ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਛੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ, ਤਲਵਾਰ, ਕਿਓਟਾ ਅਤੇ ਚਾਕੂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਿਆ, ਤਾਂ ਹਮਲਾਵਰ ਭੱਜ ਗਏ ਪਰ, ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੁਨੀਲ ਚੰਦਨਸ਼ਿਵਾ (ਏ-1) ਨੂੰ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਫੜ ਲਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਨਸ਼ਿਆਮ ਪਵਾਰ ਨੇ ਦੂਜੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ

ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਹ ਭੱਜ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 'ਕਿਸ਼ੋਰ ਪੋਤਦਾਰ' ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਇਆ। ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ, ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਜਗਨਨਾਥਨ ਸ਼ੈਂਟੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਰਾਤ ਲਗਭਗ 10:40 ਵਜੇ, ਉਹ ਮੁਲੁੰਡ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਲਗਭਗ 10:50 ਵਜੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਿਊਟੀ ਅਫਸਰ ਪੀਆਈ ਜੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਨੀਲ ਚੰਦਨਸ਼ਿਵਾ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਘਨਸ਼ਿਆਮ ਪਵਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲੈ ਜਾਣ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੇ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਪਣੀ ਕੇਸ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਸੁਨੀਲ ਕਾਸ਼ੀਨਾਥ ਚੰਦਨਸ਼ਿਵਾ, ਅਨਿਲ ਗਡੇਕਰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬੁਲ ਅਤੇ ਸੰਦੀਪ ਭੋਸਲੇ ਦੇ ਨਾਮ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੀੜਤ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਿੰਗਨੇ ਦੀ ਰਾਤ 11:23 ਵਜੇ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਅਤੇ ਘਨਸ਼ਿਆਮ ਪਵਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਮੁਲੁੰਡ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲੈ ਗਏ।

ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 4 ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਰਹਾ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ-

"ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਝੂਠਾ ਬਿਆਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਰ ਲਏ ਸਨ। ਪੀ.ਆਈ. ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਨੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਜੇਬ ਡਾਇਰੀ ਜ਼ਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ"।

21. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪੀਡਬਲਯੂ. 3 ਤੋਂ 8 ਕੱਪੜੇ, ਖੂਨ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਚ ਗਵਾਹ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਪੰਚਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਹਨ।

22. ਡਾਕਟਰ ਤਪਨ ਭੱਟਾਚਾਰਜੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-17), ਜਿਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 (ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮਾਰੂਤੀ ਬੂਲੇ) ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸੱਜੀ ਹਥੇਲੀ 'ਤੇ ਦਰਦ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੇ ਸੱਟ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਸੱਟ ਸਧਾਰਨ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਾਹ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

23. ਡਾਕਟਰ ਸੁਨੀਲ ਮੋਹਨ ਰਾਓ ਜਵਾਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-18), ਜਿਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ 27 ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਸੱਟਾਂ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 5 ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਕਈ ਸੱਟਾਂ ਕਾਰਨ ਖੂਨ ਦਾ ਭਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਟ ਨੰਬਰ 6 ਅਤੇ 7 ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਟਾਂ

ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੱਟਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ 5-10 ਮਿੰਟਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੁਰੰਤ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

24. ਅਮਰਨਾਥ ਮੁਨੇਲੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-19) ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿੱਠਲ ਹਿੰਗਣੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮਰਥਨ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮਰਥਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜ਼ਖਮੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।

25. ਡਾ. ਸੂਰਜ ਕੁਮਾਰ ਅਗਰਵਾਲ (ਪੀਡਬਲਯੂ-20) ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿੱਠਲ ਹਿੰਗਣੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ 2) ਦਾ ਆਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਿਆਨ (ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ 23) ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵੀ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 23 ਅਤੇ 69 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਹਨ (ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸਦਾ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

26. ਦਿਲੀਪ ਬਾਪੁਰਾਓ ਥੋਰਾਟ (ਪੀਡਬਲਯੂ-21) ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸੰਦੀਪ ਭੋਸਲੇ (ਏ-4) ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਪੰਚਨਾਮਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ 13-12-2006 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬੁਲ (ਏ-5) ਅਤੇ ਅਨਿਲ ਗੜ੍ਹੇਕਰ (ਏ-6) ਨੂੰ ਵੀ ਫੜਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪੰਚਨਾਮਾ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।

27. ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀਕਾਂਤ ਕਿਸ਼ਨਜੀ ਰਾਮਦਾਸ (ਪੀਡਬਲਯੂ-22) ਮੁਲੁੰਡ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ PSI ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਨੀਲ (ਏ-1) ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਪੰਚਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਨੀਲ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਐਂਟਰੀ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਸੀ. ਲਾਡਸੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ 11) ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

28. ਡਾ. ਅਨਿਰੁਧ ਗੋਖਲੇ (ਪੀਡਬਲਯੂ-23) ਸਿਓਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਸਨ। ਉਕਤ ਗਵਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਠਲ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਸੀ।

29. ਮਧੂਸੂਦਨ ਮਲਹਾਰ ਜੋਸ਼ੀ (ਪੀਡਬਲਯੂ-24) ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪੀ.ਸੀ. ਲਾਡਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਲੁੰਡ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵੱਲ ਵਧੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਦੋ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿੱਠਲ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਲਈ ਸਿਓਨ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿੱਠਲ ਦਾ ਬਿਆਨ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ, ਘਟਨਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ 24 ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

30. ਅਨੰਤ ਮਾਨਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-25), ਸਪੈਸ਼ਲ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਪੀ.ਆਈ. ਜੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਓਨ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸੁਨੀਲ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਉਸਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਅਨਿਲ ਨੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਥਿਆਰ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪੀੜਤ ਵਿਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਪਰੇਡ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ।

31. ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੈਟ੍ਰਿਕਸ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਈ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਨੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਬਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪਿਛਲੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕਾਰਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਖਾਸ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. (ਇੱਥੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ।

"ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮਿਤੀ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਸਾਰੇ ਛੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ, ਚਾਕੂ, ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ, ਤਲਵਾਰ, ਦਾਤੀ ਆਦਿ ਵਰਗੇ ਖਤਰਨਾਕ ਹਥਿਆਰ ਰੱਖੇ, 26 ਸਾਲਾ ਜਗਦੀਸ਼ ਨਰਾਇਣ ਹਿੰਗਣੇ ਨਾਮਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਜਾਨਲੇਵਾ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਵਿੱਠਲ ਨਰਾਇਣ ਹਿੰਗਣੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

32. ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕੇਸ ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ.11 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਘਟਨਾ ਦੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਹਨ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ, ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ ਹਨ।

33. ਐਫਆਈਆਰ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੈ, ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਸਦਮੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਹਿੰਸਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਹ ਐਫਆਈਆਰ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਜ਼ਖਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਭਰਾ ਵੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਪੂਰਕ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖਾਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਥਾਪਤ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਕੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਾਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਜਿਸਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

34. ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਜੋ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੈ। ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਭਾਵ ਪੀਡਬਲਯੂ.11 ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ। ਟੈਸਟ

ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ ਸਬੂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਉਪਯੋਗੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਟੈਸਟ ਆਈਡੈਂਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪਰੇਡ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।

35. ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1, 5 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ। ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਉੱਠਦਾ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ, ਕੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ? ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ ਕਿ ਸੁਨਹਿਰੀ ਧਾਗਾ ਜੋ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ, "ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ" ਦਾ ਮਿਆਰ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ।

36. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ.11 ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸੁਨੀਲ ਕਾਸ਼ੀਨਾਥ ਚੰਦਨਸ਼ਿਵਾ (ਏ1), ਅਨਿਲ ਗਡੇਕਰ (ਏ6), ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬੁਲ (ਏ5) ਅਤੇ ਸੰਦੀਪ ਭੋਸਲੇ (ਏ4) ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਖਾਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ.11 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਦੋਸ਼ੀ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ। ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਹੱਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਉਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੇਸ ਡਾਇਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਪੀਡਬਲਯੂ.11 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

37. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 11 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਿਆਨ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਤੋਂ ਹਥਿਆਰ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖੂਨ ਦੇ ਧੱਬੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ, ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 2 ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

38. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ:

"ਸਾਡੀ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2 ਵਿੱਠਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ, ਜਿਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਾਮ ਤੁਰੰਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਇਹ ਵੀ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2 ਵਿੱਠਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਜਗਦੀਸ਼ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਜਗਦੀਸ਼ ਉਸ ਦੁਖਦਾਈ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.11 ਨੂੰ ਉਹ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਾਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਹਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

39. ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ:

"ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਿੰਗਣੇ ਅਤੇ ਵਿੱਠਲ ਹਿੰਗਣੇ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਾਂਝੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕੱਠ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਘਾਤਕ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜਗਦੀਸ਼ ਨਾਰਾਇਣ ਹਿੰਗਣੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਵਿੱਠਲ ਹਿੰਗਣੇ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਨੀਲ ਚੰਦਨਸ਼ਿਵਾ, ਲਤੇਸ਼ ਕਾਲੇਕਰ ਅਤੇ ਵਿਜੇ ਨਿਰਮਲ ਉਰਫ ਇਸਤਗਰੀਵਾਲਾ ਨੇ ਜਗਦੀਸ਼ ਹਿੰਗਣੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਲੇਖਕ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਸੰਦੀਪ ਭੋਸਲੇ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁਲ ਅਤੇ ਅਨਿਲ ਗਡੇਕਰ ਨੇ ਵਿੱਠਲ ਹਿੰਗਣੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਚਾਕੂ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਕੇਸ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"

40. ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਉਕਤ ਬਿਆਨ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਕਤ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ ਹਨ, ਦੂਜਾ, ਪੂਰਕ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੱਸੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਥਿਆਰ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਪੀਡਬਲਯੂ.11 ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ, ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਮਾਹਰ ਰਾਏ ਲਈ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖੂਨ ਦੇ ਦਾਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਦੇ ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੁਤੰਤਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਦੀ ਮੌਖਿਕ ਗਵਾਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸਨ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਬੂਤ ਮਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

41. ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੂਝਵਾਨ ਮਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਾਮਲਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਵਾਜਬਤਾ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਸਿਧਾਂਤਕ ਪਰਿਕਲਪਨਾ 'ਤੇ। ਵਾਜਬਤਾ ਇੱਕ ਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਬਣਦਾ ਹੈ।

42. ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ।

43. ਦੂਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬੁਲ (ਏ-5), ਅਨਿਲ ਗਡੇਕਰ (ਏ-6) ਅਤੇ ਸੰਦੀਪ ਭੋਸਲੇ (ਏ-4) ਨੇ ਉਸਦੇ ਸੱਜੇ ਗੁੱਟ 'ਤੇ, ਉਸਦੀ ਅੱਖ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਪੇਟ ਦੇ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸੁਨੀਲ ਕਾਸ਼ੀਨਾਥ ਚੰਦਨਸ਼ਿਵਾ (ਏ-1), ਲਤੇਸ਼ (ਏ3) ਅਤੇ ਵਿਜੇ ਉਰਫ਼ ਇਸਤਰੀਵਾਲਾ (ਏ-2) ਨੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੇ ਸਿਰ ਅਤੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤ ਡਾਕਟਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਅਜਿਹੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ [ਰਾਕੇਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਬਨਾਮ ਐਮ.ਪੀ. ਰਾਜ, (2011) 9 ਐਸਸੀਸੀ 698; ਕਾਠੀ ਭਾਰਤ ਵਜਸੁਰ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ, (2012) 5 ਐਸਸੀਸੀ 724; ਯੂ.ਪੀ. ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਹਰੀ ਚੰਦ, (2009) 13 ਐਸਸੀਸੀ 542]। ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਨੋਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੱਟ ਨੰਬਰ 1 (ਸੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 2 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ

ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 3 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 4 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ) ਅਤੇ ਨੰਬਰ 5 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ) ਸਿਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੱਟ ਨੰਬਰ 7 (ਚੂਸ), ਨੰਬਰ 8 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 9 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 10 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 11 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 12 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 13 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 18 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 19 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 21 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 22 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਨੰਬਰ 23 (ਚੀਵ ਕੀਤਾ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਅਤੇ ਨੰਬਰ 24 (ਕੱਟਿਆ ਜ਼ਖ਼ਮ) ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ.2 ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰ ਕਾਰਨ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ.18 (ਡਾ. ਸੁਨੀਲ ਮੋਹਨ ਰਾਓ ਜਵਾਲੇ) ਨੇ ਵੀ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ "ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਿਰ ਦੀ ਸੱਟ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਝਟਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਪੜੀ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਟੁੱਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖੂਨ ਵਹਿਣ ਕਾਰਨ ਕਈ ਚੀਰੇ ਹੋਏ ਜ਼ਖ਼ਮ (ਅਣਕੁਦਰਤੀ) ਸਨ।" ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਹੈਲੀਕਾਪਟਰ (ਤਿੱਖੇ ਹਥਿਆਰ) ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ, ਹਥਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਚ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ.2, ਪੀਡਬਲਯੂ.1 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਮਾਹਰ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

44. ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਐਲਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਜ ਹੈ। ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2 ਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਾ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰੇਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਕਾਰਨ ਅੰਤਰ ਹੋਣੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਇੰਨੇ ਗੰਭੀਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਬਹੁਤ ਮਾਮੂਲੀ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।

45. ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਨੂੰ ਹੋਈਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਸੱਟ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ (ਉਦਾਹਰਣ ਨੰ. 20) ਤੋਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਟ ਨੰ. 1 (ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਚੀਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜ਼ਖ਼ਮ), ਦੂਜੀ ਸੱਟ (ਸੱਜੇ ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਚੀਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜ਼ਖ਼ਮ) ਅਤੇ

ਤੀਜੀ ਸੱਟ (ਸੱਜੇ ਹਾਈਪੋਕੌਂਡਰੀਆ 'ਤੇ ਚੀਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜ਼ਖ਼ਮ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਓਮੈਂਟਮ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ) ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

46. ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਘਣਸ਼ਿਆਮ ਪਵਾਰ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਾ ਕਰਨਾ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਰਕ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ PW-11 ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲ ਵੀ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ।

47. ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਮਲਾ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹੀ ਗੱਲ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਠੋਸ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 302, ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 307, ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ 34 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਸੀਂ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

48. ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅੰਕਿਤ ਗਿਆਨ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

<u>ਡਿਸਕਲੇਮਰ :-</u> ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਦਿਵਾਕਰ ਜੋਤੀ ਐਡਵੋਕੇਟ